

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', Chủ Nhật, ngày 24/12/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 12

GIẢI ĐÁP HỌC PHẬT NGHI VẤN

BÀI 21: CHỐN TU DƯỠNG

Người học Phật nhất định không dính mắc nhưng phải chọn cho mình một nơi tu hành thanh tịnh đúng với danh nghĩa “*Đạo tràng*” – “*Tràng*” là nơi chốn còn “*Đạo*” là có lý luận phương pháp theo lời Phật dạy thì mới có thể bảo hộ được tâm, tránh rơi vào trạng thái “*Tâm tùy cảnh chuyển*”.

Hòa Thượng chỉ dạy “*Tu hành là phải giữ tâm thanh tịnh. Đây là điều quan trọng nhất. Nếu vì bất kỳ hình thức nào mà đánh mất tâm thanh tịnh thì sai rồi!*”

Ngài chia sẻ: “*Phàm phu nhất định sẽ bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh. Cho nên cần chọn lựa hoàn cảnh tốt. Nếu mình không có công phu, không đối trị được hoàn cảnh thì chúng ta bị cảnh chuyển*”.

“*Bị cảnh chuyển*” nghĩa là tâm mình bị chuyển đổi theo cảnh duyên bên ngoài. Người ta thường gọi đây là “*Tâm tùy cảnh chuyển*”. Còn “*Cảnh tùy tâm chuyển*” nghĩa là hoàn cảnh bên ngoài bị chi phối và thay đổi bởi tâm mình.

Hòa Thượng nói thêm rằng: “*Nếu chúng ta có thể “Cảnh tùy tâm chuyển” thì không hề gì. Chúng ta ở nơi hoàn cảnh nào cũng tốt vì nơi nào chúng ta cũng sẽ chuyển cảnh chứ không phải để cảnh chuyển mình*”.

Hiện tại chúng ta đang thúc đẩy giáo dục Thánh Hiền. Nếu vì việc này mà động tâm, làm hỏng tâm thanh tịnh thì việc phục vụ chúng sanh không tốt mà chính mình còn bị đọa lạc. Tâm thanh tịnh là cảnh giới mà người tu hành cần đạt tới.

Phật Bồ Tát không phân biệt chấp trước nên tâm các Ngài thanh tịnh khiến hoàn cảnh xung quanh theo sự thanh tịnh ấy mà trở nên vô cùng tốt đẹp, do đó, bất kỳ nơi nào cũng là chốn tu hành và phục vụ chúng sanh của các Ngài.

Hòa Thượng nói: “*Nơi tu hành hay đạo tràng của Phật Bồ Tát, tổ sư đại đức là tận hư không khắp pháp giới*”.

Phật Bồ Tát không dính mắc vào nơi chốn tu hành, còn chúng ta phân biệt nơi này là của mình, nơi kia của người khác. Đây là điểm cực kỳ quan trọng vì nó trói buộc chúng ta.

Hòa Thượng nói: “*Ta có chỗ của ta thì tâm ta dính mắc trong lục đạo luân hồi. Nếu tâm ta không có nơi nào vương bận thì tâm mới an trụ nơi đạo.*”

Một khi tâm thanh tịnh không dính mắc vào nơi chốn thì nơi tu hành mới có thể rộng khắp. Hòa Thượng nói: “*Người chân tu thì chốn tu hành của họ là tận hư không khắp pháp giới. Vậy thì thật là tự tại.*”

Tuy nhiên, tâm không chế và chiếm hữu lại khiến chúng ta dính mắc vào “*cái ta tự tư tự lợi*” và “*cái của ta*”. Để tháo gỡ việc này, hãy thực tập coi việc của người giống như việc của mình và làm tốt việc nhà mình mà không vướng bận thì cũng làm như thế với việc nhà người.

Bậc chân tu như Hòa Thượng đã biểu pháp cho sự tự tại này khi Ngài không có “*Đạo tràng*”. Ngài nói: “***Đạo tràng của tôi là chiếc máy camera. Tôi đi đến đâu thì những chiếc máy cũng đi theo. Mỗi ngày tôi giảng Kinh đều từ trên mạng mà truyền phát đi. Đây chính là chốn tu dưỡng của tôi***”.

Chốn tu dưỡng của Ngài là mô hình “*Đạo tràng*” thế kỷ 21, truyền tải Phật pháp qua mạng Internet. Hành giả ở bất kỳ vị trí nào cũng có thể cùng nghe pháp, niệm Phật. Ngài đến đâu thì nơi đó có phòng thu hình đạt chuẩn để ngài giảng pháp.

Hòa Thượng từng tâm sự rằng: “***Tôi đến nhân gian này như một lữ khách và khi tôi ra đi như một lữ khách***”. Lời nói này của Ngài cũng chính là cương lĩnh của người học Phật, rời xa cương lĩnh này là sai rồi.

Ngài nói làm khách thì tự tại còn làm chủ thì không. Giống như ở thuê trong khách sạn là người chủ lo toan hết. Cũng vậy, ta làm khách ở nơi nào đó để giảng dạy một chuyên đề theo yêu cầu rồi rời đến nơi khác mà không dính mắc.

Cho nên chúng ta nghe pháp là để được Hòa Thượng nhắc nhở. Nếu không nghe, chúng ta không biết cách làm đúng và không điều phục được tập khí phiền não. Không chế và chiếm hữu là phiền não lớn nhất trong ta khiến ta mất tâm thanh tịnh, ngày càng rời xa đạo.

Mình đánh mất tâm thanh tịnh vì mình bị năm dục sáu trần dẫn dắt mà mình không nhận ra. Hòa Thượng nói: “***Năm dục sáu trần thật đáng sợ***”.

Việc này thực tế đã có nhiều. Khi chưa có danh vọng thì không sao, khi có rồi thì khó tránh. Người tu hành học Phật sau một thời gian ngắn được mọi người xưng tán ở vị trí nào đó thì chạy theo ảo danh ảo vọng và đánh mất chính mình.

Họ không gieo “*Nhân*” nhưng muốn hưởng “*Quả*”, luôn mong cầu để có vị thế, trình độ hoặc công phu tu tập. Trong khi muốn đạt được những điều này phải nỗ lực tự thân.

Một số người ngóng chờ sự an bài từ đấng bề trên nào đó. Mong cầu càng lúc càng lớn thì dục vọng càng cao. Điều này dần dần đẩy họ xa rời đạo tâm. Tâm không còn hướng đến đạo mà chỉ hướng đến mong cầu “*Danh vọng lợi dưỡng*”.

Ngay cả khi việc phục vụ chúng sanh mà gặp trở ngại cũng không nên mong cầu. Việc cần làm ta đã làm xong và công đức của ta đã viên mãn. Còn trở ngại phát sinh là do chúng sanh chưa có phước.

Hòa Thượng khuyên nhủ khi con người đạt đến vô cầu thì phẩm đức sẽ được nâng cao - “***Nhân đáo vô cầu phẩm tự cao***”. Đây là điều mà mỗi người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền phải nỗ lực hướng đến.

Để bảo hộ tâm khỏi “*Danh vọng lợi dưỡng*” người xưa rời bỏ nơi phồn hoa đô thị. Hòa Thượng nói: “***Bao đời Tổ sư đại đức đã làm tâm gương tốt nhất cho chúng ta***”.

Các Ngài tìm nơi thâm sơn cùng cốc, tịch tịch, không có dấu chân người để an dưỡng tu hành, không nghĩ đến việc xây đạo tràng”.

Hòa Thượng kể: **“Đại sư Liên trì khi đến núi Vân Thê thấy hoàn cảnh rất u nhã nên cất chòi tranh tu hành. Về sau người ta phát hiện ra Ngài nên cũng cất chòi tranh để nương tựa tu hành. Sau đó những tể quan, trưởng giả giàu có cũng đến xây dựng.”**

Hiện tại, giao thông thuận lợi nên ở bất cứ nơi nào, người ta cũng tìm đến được. Chỉ khi ta chủ động hoàn toàn không tiếp nhận, tách biệt thì mới thật sự có chốn yên thân.

Cho nên, Hòa Thượng nói: **“Ngày nay muốn tìm một nơi có tu có học chân thật là rất khó.”** Nơi có “*học*” mà không “*tu*” thì như túi đựng sách. Đàm huyền thuyết diệu mà không làm. Nơi có “*tu*” mà không “*học*” thì “*tu mù luyện quán*”.

Do vậy, Hòa Thượng khuyên: **“Chốn tu hành mà có thể giúp mình thay đổi, tự làm mới bản thân thì nhất định phải ngày ngày nghe Kinh nghe pháp”.**

Đệ Tử Quy có câu: **“Chớ tự chê, đừng tự bỏ. Thánh và Hiền dần làm được”** cho ta thấy muốn làm được Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì phải y theo giáo huấn của các Ngài. Muốn y theo giáo huấn thì ngày ngày phải tiếp nhận giáo huấn.

Tuy nhiên, “*Đạo tràng*” - chốn tu hành ngày nay, mọi người ít có cơ hội nghe Kinh pháp nên không có lý luận và phương pháp tu học trong khi sự ô nhiễm hằng ngày lại quá lớn khiến làm mất đạo tâm.

Hòa Thượng nói rằng nếu chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” thì tâm mình không còn thanh tịnh mà nhiễm ô, như thế thì không còn trong đạo mà trong luân hồi. Lẽ ra càng học thì càng hoan hỷ, giúp người nhiều lợi lạc.

Cho nên Hòa Thượng nói: **“Đại đức xưa khéo bảo hộ đối với người sơ học”.** Chúng ta cũng đừng nên chủ quan! Dù đã học từ 20-30 năm thì ta vẫn mong manh trước tập khí “*Tài Sắc Danh Thù, Danh vọng Lợi dưỡng*”.

Còn tập khí tham sân thì luôn trực chờ để trở dậy. Ta còn ngạo mạn đến mức luôn nghĩ không ai bằng mình, không muốn nghe sự nhắc nhở của người khác. Thế nên tâm không còn thanh tịnh. Cho nên, ta học Phật Thánh Hiền nhiều năm vẫn không chuyển đổi.

Hòa Thượng sách tấn rằng: **“Bất cứ nơi nào ta làm cách gì đó lợi ích chúng sanh hay làm Phật sự thì phải giữ được tâm thanh tịnh. Nếu làm những việc để tâm mình nhiễm ô thì tốt nhất đừng làm”.**

Lời khuyên này rất mạnh mẽ. Tuy nhiên, người tu hành ngày nay, khi đã có việc rồi thì cứ chấp dính vào việc, càng lúc càng mất đi tâm thanh tịnh. Cho nên phải buông bỏ tâm thái không chế và chiếm hữu, xả bỏ càng nhiều càng tốt, mới giữ được tâm thanh tịnh của mình./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến
để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*